

[Ole Bjørn Kraft.]

Brorsen skulde have undladt at benytte Lejligheden til i den Anledning at rippe op i gamle Skader og diskutere Ansvaret for Ordninger, som vi alt for mange Gange har diskuteret i denne Sal. Jeg vil ikke følge ham heri. Jeg synes, hvis jeg maa sige en kort Bemærkning herom, at hverken Socialdemokratiet eller Venstre har noget at lade hinanden høre med Hensyn til Ændring i Indstilling, og jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Brorsen, at de Betragtninger, han fremsatte om Udgifterne til Flaadeordningen i 1929, ikke vinder i Tiltro, naar man erindrer, hvor hurtigt Venstre efter 1929 gik til Gennemførelsen af 1932-Ordningen. Men lad dette være glemt. Der er nu forløbet saa mange Aar siden 1929. Vi har saa mange Gange diskuteret disse Ting, som det ærede Medlem Hr. Brorsen rigtigt bemærkede. Vi lever i en Tid fuld af Farer, i en Tid, der kræver hurtig Handling. Lad os tilgive hinanden, hvad vi har forsømt eller gjort tidligere, naar blot vi nu kan samle os om at løse en virkelig Opgave.

Socialdemokratiet har dels ved den før omtalte Kongresbeslutning, dels ved talrige Udtalelser af ledende Socialdemokrater med Statsministeren i Spidsen skabt en Forventning om, at der nu for første Gang i mange Aars dansk Historie var Mulighed til Stede for en frugtbar Forhandling om en Ordning, bag hvilken et betydeligt Flertal af Nationen kunde samle sig. Baade fra et dansk og et nordisk Synspunkt vilde Opfyldelsen af denne Forventning give rige Løfter for Fremtidens Udvikling og give en Tryghed for Befolkningens Liv, som vi nu maa savne, en Underbygning af Fællesskabet i Folket.

Som jeg har sagt, disse Forventninger er ogsaa velbegrundede i den stedfundne politiske Udvikling, hvis Pil peger i een Retning, og i Begivenhederne i vore Nabolande, der indeholder den tydeligste Opfordring til os om at bringe os paa Linie med den forsvarspolitiske Udvikling i det øvrige Norden og derved styrke og løfte det nordiske Fællesskab. Forventningerne er næret af den Svaghedens og Utilstrækkelighedens Tilstand, i hvilken vort Værn befinder sig efter Aaringers Vanrøgt og Undergravning paa Grund af indrepolitisk Strid om Sagen. De er, vil jeg gerne tilføje, blevet yderligere bestyrket i Befolkningens Sind ved den lange og kostbare Tid, Regeringen har anvendt paa sine Overvejelser, og som kun kan forstaas og forsvares med, at Regeringens Hensigt oprindeligt har været en

virkelig omfattende, dybtgaaende Reform, der betyder en Reorganisation paa et nyt Grundlag. Heraf er der i Befolkningens Sind skabt en Forventning om, at nu kunde der være en Mulighed for at naa et Resultat af en helt anden Karakter, end vi tidligere har kendt det.

Men det skal siges klart og utvetydigt, at disse Forventninger er ikke blevet opfyldt af det Lovforslag, der blev Resultatet, og hvorom man i Regeringens delte Partier kunde samle sig. Uforstaaeligt er det, at saa langvarige Forberedelser har været nødvendige for Ændringer af en saa begrænset og ufyldstgørende Karakter. En stor Skuffelse har dette Forslag beredt vide Kredse, der, ikke uforstaaeligt, med Bitterhed maa betragte det som Udslag af et politisk Kompromis, hvori Synspunkter og Indstillinger, man troede hørte Fortiden til, har formaaet at gøre sig gældende. Stor og efter min Opfattelse berettiget Ængstelse maa det fremkalde, at vi nu, et Aar efter, at Sagen afgørende var sat paa Dagsordenen, ikke er naaet længere, og at Fremtiden stadig, hvis dette Lovforslag bliver lovfæstet som de kommende Aars Ordning, skal tegne sig mere utryk, mere splittet og farefuld, end det var nødvendigt.

Thi saaledes vil det være. Dette Lovforslag kan ikke løse de Opgaver, som skal løses — efter min Opfattelse heller ikke de Opgaver, som den højtærede Forsvarsminister angav i sin Tale, naar han sagde, at til vore Forpligtelser hørte ikke alene Afvisning af tilfældige Neutralitetskrænkelser, men ogsaa en vis Beskyttelse mod andre Neutralitetskrænkelser, naar disse er af en saadan Karakter, at der foreligger rimelig Mulighed for deres Afvisning, idet vi selvfølgelig baade af nationale og internationale Grunde maa søge at undgaa, at vort Territorium maa udnyttes af krigsførende Parter. Lovforslaget kan ikke i den Skikkelse, hvori det er forelagt, med det Omfang og det Indhold, man har givet det, skabe den Samling, som er saa haardt paa krævet. Jeg tror ikke, at det vil finde væsentlig Tilslutning uden for Regeringspartiernes egen Kreds.

Konservatismens Stilling til selve Forslaget er dermed givet. Vor Holdning vil være bestemt af, om det foreliggende bliver Udgangspunktet for en ubunden Forhandling om en fælles Løsning af Forsvaret, for hvis Virkeliggørelse vi for et Aar siden har erklæret os rede til at bringe Ofre, og som vi stadig er rede til at bringe Ofre for, eller om det skal opfattes — som saa mange andre Lovforslag — som en Over-